

[Else Zenthen.]

I denne forbindelse vil jeg gerne udtrykke vor store tilfredshed med, at revalideringskontorerne skal knyttes til arbejdsanvisningskontorerne, hvor de rettelig hører hjemme. For hvad kan det nytte, således som også andre ordførere har spurgt, at man opøver og træner en invalid, hvis der ikke kan gøres noget for at skaffe vedkommende arbejde?

Fra de steder i landet, hvor der har været arbejdet efter disse linjer, ved man, at et målbevidst arbejde for at få invalider anbragt kan opnå gode resultater; og at sådanne handicappede medborgere kan gøre udmærket god fyldest på de pladser, hvor de bliver anbragt.

Et vigtigt princip, der fastslås i § 2, er fastsættelsen af regler for, at revalideringskontorerne skal kunne modtage fornøden underretning fra offentlige myndigheder, sygehuse, læger, sygekasser o. s. v. om tilfælde af invaliditet. På denne måde skaffes der bedre overblik over omfanget af de hjælpeforanstaltninger, som er nødvendige, og det er mit indtryk, at man ikke rigtig har dette overblik i øjeblikket. Man får herved mulighed for at komme frem til og råde bod på tilfælde af invaliditet på et tidligt tidspunkt og i et større omfang end før.

Jeg vil også gerne understrege betydningen af den lovmæssige hjemmel, der i § 5 gives for støtte til etablering og drift af institutioner, der varetager revalideringsopgaver. Vi finder, at der er en vis rimelighed i, at kommunerne er med heri, fordi de vil kunne spare penge på anden vis, f.eks. ved at underholdsbidrag falder bort o. s. v. Jeg kan kun udtrykke ønsket om — og her tror jeg jeg er enig med det ærede medlem fru Gertie Wandel — at der virkelig må blive oprettet et tilstrækkeligt stort antal institutioner, bl. a. derved at tilskuddene må være så passende afvejet, at kommunerne føler sig ansportet til at være med i oprettelsen af disse institutioner, og det ikke går som med loven af 1933, hvorefter der kunne være blevet oprettet en række arbejdsplejehjem; men dette arbejde er der jo ikke rigtig kommet gang i.

En vigtig nydannelse er bestemmelsen i § 7 om hjælp til underhold for den enkelte under revalidering, således at vedkommen-

des hjem ikke bliver slået i stykker, medens revalideringen står på.

Jeg skal lige til sidst også nævne reglerne i §§ 9-10 om fortrinsadgang til arbejde for invalider og om oprettelse af beskyttede værksteder for invalider, der ikke er i stand til at opnå beskæftigelse i det almindelige erhvervsliv. Jeg udtrykker håbet om, at den pessimisme, som det ærede medlem fru Edel Saunte lagde for dagen med hensyn til invalidernes anbringelse i kommunernes tjeneste, ikke slår til over hele landet. Der inddrages jo også andre institutioner i disse bestræbelser.

Hvad de beskyttede værksteder for invalider angår, vil jeg gerne spørge den højtærede socialminister, om han ikke herunder, når det siges, at der til disse værksteder skal være adgang for handicappede, som ikke kan finde anvendelse i det almindelige erhvervsliv, også medregner sådanne grupper af handicappede som f. eks. nogle epileptikere, der måske nok er i stand til at få arbejde, men som ikke er i stand til at bevare det, og måske også handicappede, som ikke er i stand til at opnå arbejde på rimelige betingelser?

Sådan som rammen om revalideringsbestemmelserne former sig ifølge det foreliggende lovforslag, er der grund til at være tilfreds, og jeg har også erfaret, at invalideorganisationerne er tilfredse med lovforslaget og er taknemlige for det, selv om selvfølgelig en del afhænger af løsningen af en række detailspørgsmål inden for rammerne. Det radikale venstre tror, at både samfundet og de, der hjælpes, vil få glæde af disse nye bestræbelser, og vi medvirker derfor gerne til at gennemføre lovforslaget.

Gøting: Da mit partis ordfører i denne sag ikke har kunnet være til stede, skal jeg fremsætte nogle principielle betragtninger i forbindelse med det fremsatte lovforslag om revalidering. Revalidering er en så selvfølgelig samfundsopgave i dette ords alleregentligste forstand, at det i virkeligheden er højst forbavsende, at vi ikke allerede i mange år har haft en samlet, koordineret og effektivt fungerende lovgivning på dette område, men som den højtærede socialminister udtalte i fremsættelsestalen, er det altså efter en mangeårig udvikling den opgave, vi står over for nu. Lad os